

# 1

Приклекнал зад един прозорец в изоставена сграда, Уил Роби приличаше на сянка. Намираще се в страна, която засега бе съюзник на Съединените щати. Но утре можеше и да не бъде.

През годините Роби се бе промъквал в не една и две изоставени сгради в различни страни по света и бе заемал позиция за стрелба до някой прозорец. Човек обикновено не се прицелва с първокласна оптика и не стреля със снайперска пушка, за да пръсне нечий мозък, ако наоколо има хора, които да видят какво прави.

Самият Роби бе и винаги щеше да си остане оръжие за нанасяне на тактически удари. Разработването и осъществяването на дългосрочни стратегии бяха запазена територия за онези, които се занимаваха с политика. Сред тях също имаше безпогрешни убийци, но те не изстрелваха куршуми, а приемаха подкупи, за да прокарат едни или други закони в полза на хора с твърде много пари. И така вземаха повече жертви, отколкото Роби би могъл да ликвидира през целия си живот.

Той огледа улицата от прозореца на четвъртия етаж. Беше тиха и безлюдна.

Е, това няма да трае дълго, каза си той.

В слушалката на ухото му прозвуча глас. Предадоха му сведения от последните минути, последвани от потвърждение на плана за действие. Роби запамети цялата информация, както бе правил толкова много пъти досега. Анализира я, зададе няколко въпроса по същество и получи заповед да се подготви. Всичко това бе част от обичайната процедура, всичко това бе *нормално*, ако подобна ситуация, неизменно завършваща с насилствена смърт, можеше да се нарече „нормална“.

Той не си бе поставял за цел в живота да стане убиец по заповед на малцина богоизбрани. И въпреки това сега бе член на свръхсекретна спецчаст към разузнавателна агенция, известна с трибуквеното си съкращение, което повечето хора от Уелс до Бангладеш биха разпознали мигновено.

Роби бе стигнал дотук стъпка по стъпка.

Първоначално бе преминал обучение с хартиени мишени, които после бяха заменени с глинени и накрая с манекени, чиито глави и тела кървяха изненадващо реалистично. Роби не можеше да каже кога точно изкуствената плът и холивудската кръв се бяха превърнали в човешка плът и кръв. Вероятно подсъзнателно бе потиснал спомена за този ключов момент от превръщането си в професионален убиец. В интерес на истината, никога не бе поглеждал назад, за да проследи как точно бе стигнал дотук.

Много пъти бе натискал спусъка, замахвал с нож, нанасял прецизен удар с юмрук, крак или лакът, дори с глава, за да сложи край на нечий живот, без да пита доколко оправдани са действията му.

Убийците, които задават въпроси, остават без работа. Или се прощават с живота си.

Напоследък обаче Уил Роби бе започнал да задава въпроси. Затова вече не се радваше на предишното одобрение в агенцията. Прогони тези мисли, тъй като сега трябваше отново да натисне спусъка.

Взе прибора за нощно виждане и огледа сградата от

другата страна на улицата. За разлика от тази, в която се намираше, тя не беше пуста. В нея имаше хора с повече оръжия от него. Но на Роби му трябваше само една пушка. Насреща му имаше двацет и четири прозореца, по четири на всеки от шестте етажа. Вниманието му бе насочено към крайния ляв прозорец на третия етаж. Той вече бе нарисувал мислено мишена върху него.

В момента завесите скриваха стаята, но това скоро щеше да се промени. Колкото и добър снайперист да беше, Роби не можеше да убие човек, когото не вижда. А точно сега тънките памучни завеси бяха като бронирани плоскости от въглеродни влакна и сърцевина от кевларени нишки.

Той погледна часовника си. Оставаха пет минути.

Четири и половина от тях му се сториха цяла вечност. Последните трийсет секунди изминаха на един дъх, съвсем кратък дъх. В такава ситуация обикновените хора биха се изпълнили с адреналин. Но Уил Роби не беше обикновен човек. Сърдечният му ритъм се забавяше, вместо да се ускори. Тялото му не се напрягаше, а се отпускаше.

Той протегна лявата си ръка и докосна вече сглобената далекобойна пушка в сака си. Бе произведена по поръчка и относително лека за такъв тип оръжие. Дозвуковият патрон вече бе в цевта. Щеше да има само една възможност да стреля. Но никога не му бе трябвала втора.

Роби почука леко по дървения перваз. Дори снайперистите на държавна служба от време на време се нуждаят от малко късмет.

Той добре познаваше биографията на човека, когото възнамеряваше да убие тази вечер. Миналото му не се отличаваше особено от това на много други хора, чийто живот Роби бе отнел. Намеренията и целите на мишената се разминаваха с интересите на Съединените щати и те бяха заели страната на конкурентна, ма-

кар и също толкова жестока и примитивна фракция, която настояваше за ликвидирането му. Защо не се справеха сами с проблема? Добър въпрос, който Роби не зададе поради една-единствена причина.

Никога нямаше да получи отговор.

Затова той бе изпратен с пушката си да свърши работата в интерес на националната сигурност – обичайното оправдание за всяка смърт, където и да било, когато и да било.

В слушалката му отново прозвуча същият насечен глас:

– Мишената е в помещението само с двамата охранители и прислужницата. Завесите ще бъдат дръпнати встрани след три минути.

– Това абсолютно сигурно ли е? – настоя за потвърждение Роби, тъй като не искаше никакви изненади.

– Абсолютно сигурно.

Той извърна глава и погледна през рамо прозореца зад гърба си. Щеше да избяга през него. Не приличаше кой знае колко на път за бягство и не беше, в интерес на истината. Но Роби се бе измъквал и по по-трудни, дори невъзможни начини. Тази вечер той беше само една сянка и нищо повече. Сянката трудно може да бъде уловена. И още по-трудно – убита.

Погледна часовника си и започна обратното броене до мига на изстрела. Обратното броене до абсолютния покой, каза си той. Обратното броене до смъртта, добави след миг.

Прозорецът, пред който бе коленичил, се отваряше нагоре. Той го бе повдигнал с няколко сантиметра. Первазът щеше да му служи за опора. Извади пушката от сака си и плъзна цевта през отвора, докато тя се подаде седем-осем сантиметра навън. Бе отбелязал с червена черта върху нея къде трябва да спре.

Нощта бе непрогледна, а околните светлини едва мъждукаха. Роби се надяваше да нанесе своя удар изненадващо. Само опитен професионалист би забеля-

зал тъмния метал на цевта, а противникът не разполагаше с такива специалисти. Благодарение на това Роби бе влязъл в неохраняваната празна сграда срещу дома на мишената. Руснаците никога не биха допуснали подобна грешка. Нито иранците.

Завесите се разтвориха в уречения миг. Нужно бе едно просто движение, повтаряно милиони пъти всеки ден по целия свят. Но хората отваряха завесите си през деня, за да влезе слънчева светлина. Вечерно време никой не правеше така.

Това бе потенциалният проблем в плана. И Роби мигом щеше да разбере дали този проблем няма да се превърне в същинска катастрофа.

Прислужницата отстъпи назад. Стори му се, че тя вдига поглед към сградата, в която се намираше той. И като че ли остана твърде дълго зад прозореца.

Разкарай се, подкани я Роби наум с надеждата посланието му да прекоси разстоянието и да стигне до нея. Агенцията бе положила много усилия и бе похарчила много пари, за да я постави на това място и да гарантира успеха на операцията. Но ако жената не се отдръпнеше веднага, мисията щеше да се провали. Щеше да умре тя, а не човекът, за когото работеше. Идването на Уил Роби щеше да е напразно. Можеше и той да умре, тъй като Съединените щати щяха да отрекат всякаква връзка със случая. Така стояха нещата.

Миг по-късно жената се отмести от прозореца и вече нищо не възпрепятстваше изстрела. Роби имаше добра видимост.

Той въздъхна с облекчение и отпусна мускулите си.

Притисна дясната си буза към лявата страна на приклада от въглеродни влакна. Този материал бе намалил теглото на пушката от три килограма и шестстотин грама на едва килограм и четиристотин грама. При оръжията, както и при самолетите теглото бе от изключително значение. Колкото по-лека бе пушката, толкова по-добре за целите на Роби. Той погледна през

оптичния мерник. Широкият едва педя отвор между завесите изпълни полезрението му. Благодарение на мерника този отвор изглеждаше широк цял километър. Беше невъзможно да пропусне целта.

Погледът му се спря на масата зад прозореца. На нея имаше телефон. Не беше мобилен, а обикновен стационарен телефон с навит на спирала кабел. След по-малко от две минути той щеше да звънне. Сцената бе подготвена, всичко бе планирано до последния детайл.

Роби не можеше да повярва, че охраната на неговата мишена няма да забележи, че това е постановка. През процепа между завесите виждаше двамата едри мъже да правят онова, което обикновено правят такива хора – движат се насам-натам, следят всяка подробност, полагат усилия да овладеят дълбоката си параноя в достатъчна степен, за да изпълняват задълженията си. Нито един от двамата обаче не погледна към прозореца и не се замисли върху факта, че телефонът е поставен точно срещу него.

Това означаваше, че тези охранители са глупаци. Хората на Уил Роби отдавна бяха установили тази успокоителна истина. Именно затова не си бяха направили труда да ги подкупят. Те просто не си струваха парите.

Роби започна да вдишва и издишва все по-бавно и продължително, за да сведе физиологичните си стойности до възможно най-ниските нива, необходими за подобен изстрел. А именно до абсолютния покой, наричан „хладна нула“.

Изстрелът не би трябвало да го затрудни особено. Улицата бе широка не повече от трийсетина метра, при това с тротоарите. Ето защо Роби бе решил да използва по-тихи звукови боеприпаси. Те бяха особено подходящи за малки разстояния. Той щеше да се прицели под ъгъл надолу, но мишената се намираше само на един етаж под него, така че и наклонът не

представляваше никакъв проблем. Вярно, че куршумът трябваше да премине през стъкло, но предвид разстоянието това не би трябвало да има значение. Нямаше вятър, нямаше и странични източници на светлина, които да го заслепят неочаквано.

С две думи, изстрелът се очертаваше като изключително лесен.

Роби обаче бе установил, че няма лесен изстрел.

Гласът в слушалката му изрече две думи:

– Ве едно.

Това бе сигналът, който използваша пилотите на самолети. *V-1* бе скорост, след която излитането не можеше да бъде преустановено по безопасен начин. Издигааш се в небето, независимо дали искаш или не.

Имаше само една малка разлика и Роби бе пределно наясно с нея. Както и човекът от другия край на обезопасената линия.

*Мога да прекратя мисията във всеки един момент, преди пръстът ми да натисне спусъка.*

– Трийсет секунди – отброи гласът.

Роби погледна първо наляво, после надясно. Залепи око за мерника и прикова поглед в пролуката между завесите. В стаята бяха само мишената, двамата охранители и прислужницата.

– Десет секунди.

Позвъняването на телефона щеше да послужи за сигнал.

– Пет секунди.

Роби започна да отброява наум.

– Набираме номера – изрече гласът.

Това се извършваше с помощта на компютър. Не звънеше човек.

Между завесите се появи мъжки силует. Беше среден на ръст, среден на тегло, съвсем обикновен на вид човек, но видът бе единственото обикновено нещо в него. Подобно на Хитлер, той умееше да вдъхва у последователите си такава преданост и всеотдайност, че

те бяха готови да извършат и най-големите зверства, стига да ги поискаше от тях. Именно тази му способност го бе превърнала във враг номер едно на важен, макар и не особено надежден съюзник на Съединените щати. Враг категория алфа. Подобна класификация бе запазена единствено за онези, които умираха от насилствена смърт, докато Америка продължаваше да играе ролята на глобална бухалка, подкрепяйки онези, които ѝ засвидетелстваха вяност, макар и за кратко.

Пръстът на Уил Роби се плъзна в скобата и оттам към точката *V-I*, от която наистина нямаше връщане — самия спусък.

Забеляза някакво движение вдясно от мишената, но въпреки това натисна спусъка плавно, както бе правил безброй пъти.

И както винаги досега, не откъсна поглед от оптичния мерник след отката на оръжието. Така проследи полета на куршума до самия му край. Единственият начин да се увери, че изстрелът е успешен, бе да го *види*. Веднъж се бе заблудил. Не искаше да сгреша отново.

Стъклото на прозореца се пропука, куршумът прелетя през него и се заби в мишената. Мъжът залитна, като продължаваше да стиска слушалката на телефона в безжизнената си ръка.

Сега вече и от двете страни на линията нямаше жив човек.

Тъкмо когато Роби понечи да отмести поглед, мишената се скри напълно. И разкри детето, което бе стояло отзад. Явно от него бе дошло движението, което Роби бе забелязал преди изстрела.

Облеченият с метална ризница куршум бе излязъл през черепа на мишената, запазвайки голяма част от скоростта си, и бе пронизал втора, по-малка мишена.

Той видя през мерника дупката на гърдите на момиченцето, което се свлече на пода.

Един изстрел, две жертви.